

EGYETÉRTÉS

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELEDE-UTCA 8. Telefon száma 55-88.

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELEDE-UTCA 8. Telefon száma 51-66.

Előfizetőinknek és olvasóinknak szíves figyelmét felhívjuk arra, hogy törekvünk, hogy lapunk mint eddig, úgy a kezdőlől új éremegében is a legnagyobb, legjobb és legértelmesebb magyar lap legyen.

nagyobb költője a magyarnak, örökké tartó, világra szóló dicsősége nemzetének. Nem voltak valami előnyös a mai kor közszellemének tetszetős nyárszolgárai tulajdonságai sem.

mányt, akár a nemzet alkotmányos képviselőit abban, hogy élére állva Petőfi ünnepeltetésének, július 31-ét igazán nemzeti, igazán országos ünnepé tegyék.

kultuszminisztert, hogy szándékolt-e a kormány országos Petőfi-ünnepet kezdeményezni és ebben résztvenni.

pontjával és módozataival állott kapcsolatban. Mint tudva van, Ausztriában az alkotmány sokat emlegetett 14-dik szakasza alapján kormányrendelettel léptetik életbe az új kiegyezési alkut.

„Gróf Károlyt Gábor följegyzésai” című remek művét, melyhez hasonló szép olvasmányú nálunk soha se s a világirodalomban is kevés jeles. Ezenkívül a bevezető közlemények most jelennek meg.

Ellenkezőleg egyre nagyobb nő, fontosabbá válik alakja. Szinte mithoszi fény veszi körül. Olyan, mint egy tökéletes apostol, a ki eszméinek élt, eszméiért dolgozott és eszméiért halt meg.

Tudunk rá példát, hogy egy nemzet nem akar leborulni egyik nagy költőjének szellemére előtt. A német nemzet nem akarja ünnepelni Heinét. De Heine egész világ-életében szóval és műveiben ostromozta a németeket.

A főrendiház ülése. A főrendiház e hó 11-én kedden délelőtt 11 órakor ülést tart, a melyen a kiegyezési törvényjavaslatokon kívül napirenden lesz Magyarország- és Horvát-Szlavon-Dalmátországok közt létesítendő pénzügyi egyezmény tárgyában választandó országos bizottság 4. a központi és törvénykezési bizottság 2. a gazdasági bizottság 1. a királyi és országos legfőbb legyelmi bíróság egy rendes, esetleg egy pótlagjának megválasztása, továbbá a mentelmi bizottság jelentése: báró Kemény Árpád mentelmi jogának felfüggesztése iránt a budapesti büntető járásbírósgazd felterjesztése és Szalasszy Gyula főrendiházi tag mentelmi jogának felfüggesztését tárgyaló budapesti büntető törvényszéki megkereséséről, végül a budapesti m. kir. eszécsőgyár részének elhelyezése céljából létesítendő lak tanya és tovarud építési költségeinek fedezéséről és a tovarudai adó alá eső szeszadók által egy-egy termelési időszak alatt a kisebbik adótellett mellettel alkoholfelügyeletnek felosztásáról és az italmérségi jövedékről szóló törvényjavaslat.

Egy másik tudóstónk megerősítve teni értesítéseinket, gróf Thun budapesti útjával kapcsolatban még a következő nagyrdekű értesüléseket közli velünk: Gróf Thun ma Budapetre jött és megállapította Szell Kálmánnal a 14. §-os kiegyezési rendelethez közöltelének idejét. Azok a hírek, a melyek arról vélték tudni, mintha még bármely jelentelen differenciákkal lettek volna a két kormány között a kiegyezési javaslatok és a viszonyossági rendeletek illetőleg, nem állják meg a komoly kritikát, mert arról a kérdéssel a kormányoknak többé nincs mit tanácskozniuk.

Petőfi ünneplése. Julius 31-én lesz Petőfi halálának félévszázados fordulója. Ezt a napot meg kell ünnepelni. Fényesen, országosan. Így illenek a magyar nemzet legnagyobb költőjének emlékeztetéshez. Így illenek az ő fenségében ragyogó szelleméhez. Így a műveiből nemzetünkre szállott örök dicsőséghez. Így az életével, tőrkevéivel, munkáival csodálatosan összhangzó halálához. Így a magyar nemzet legszentebb harczának hőiséhez. Így a nemzet legszentebb harczának nagy lantosához. De vajjon ilyen lesz-e az ünneplés? Nem tudjuk. Mert eddigéle még semmi sem történt a végből, hogy július 31-én a segesvári szobor körül így legyen.

És most, a mikor alakja mithoszi fényvel sugárzik a halhatatlanságban; mikor az egész művelt világ csodálattal adózik szellemének; mikor ez a csodálat szerze a világ előtt népszerűséget a magyar néznek: akkor im kérdésessé válik, hogy megindul-e a magyar nemzet kormánya és a magyar nemzet törvényhozó testülete Petőfi Sándor halálának félévszázados fordulóját.

Ha megeshetnék az, hogy a magyar kormány a kiemelt díjra alatt elzárkóznék azok elől a köteleesség elől, miket hazafias lelkesedéssel kellene teljesítenie: szégyen, gyalázat lenne. Nem is hihetjük ezt el. Hiszen ha ez megeshetnék, ez még gyászosabb, nyomorultabb színben tünethetné fel egész nemzeti életünket, mint márczius 15-ének csufos megtagadása. Márczius 15-ét még csak összefüzethek elfajzott lojalitásban szenvedő elmék politikával. De Petőfi Sándor ünneplését nem. Ha a magyar kormány még sem merné ünnepelni a magyar nemzet legnagyobb költőjét: akkor egész nemzeti és állami életünk csak szálnalmas és nyomorúságos koldus-tengedés.

Gróf Thun Budapestben. Az osztrák miniszterelnök ma Budapestben járt és egy fél órán át tanácskozott Szell Kálmánnal. Gróf Thun váratlan megjelenéséről kétféle értesülésünk van. Az egyiket félhivatatosan is megerősítik, a másikat azonban egyelőre inkább csófolni fogjuk. Az első szerint gróf Thun és Szell Kálmán a kiegyezés életbeleptetési módozatait állapították meg, a második szerint gróf Thun budapesti útja az osztrák alkotmány-reviziójával van összefüggésben. Annyi bizonyos, hogy Ausztriában a mai központi viszony mellett történni kell valaminek, hogy kormányozni lehessen. Miután pedig az 1867:XII. t-czikk Ausztriában alkotmányosságot követel, nincs más mód, mint a mai hasznavehetlen alkotmányt egy inkább használhatóval fölcserélni. Mert a kérdés ez: vagy a decemberi osztrák alkotmány, vagy a kiegyezés. A kiegyezés megvan, tehát a decemberi alkotmánynak pusztulni kell, hogy Magyarország függetlensége továbbra is békóban maradhasson. Tudóstásaink egyébként ezek: Gróf Thun Ferenéz osztrák miniszterelnök ma váratlanul Budapetre érkezett és élénk föltűnést keltett különösen a képviselőházban, a hol a legkülönfélébb kombinációkat fűztek megjeleneséhez. Gróf Thun, miután már előbb múzeum-utcazi magánlakásán is kérésre a kormányelnököt, tíz óra után megjelent a házban, a hol a miniszteri szobába vezeték. Itt azonban egyedül Wlassics miniszter találta, a ki rögtön értesítette az ülésteremben időző Szell Kálmánt az osztrák kormányelnök jelenlétéről. Szell Kálmán azonnal a miniszteri szobába sietett és osztrák kollegájával a belső terembe vonult. A két miniszterelnök tanácskozása fél órával tovább tartott, s úgy értesülünk, a kiegyezési ügyekkel illetőleg azoknak az életbeleptetési idő-

gádjá meg, areza ele tartja, aztán rabuják a vén hazát fölveri a jügráts: mintha halottat sirtatna. — Ágnes, Ágnes, édes kicsi Ágneskám! Aztán hirtelen nagy, nehéz nemaság borul a szobára. Az udvaron ott áll egy nagy szekér, mennek be az emberek, hogy vigyék a vén asszony holmiját. . . . Vihetik már őt magát is. A szivétől a fejéig meg vissza foly, folydogált a vér, meg-megállott, elindult, aztán újra megállott és — nem indult el soha többet. . . .

A képviselőház holnapi ülésén RátKay László interpellálni fogja a kultuszminiszter Petőfi halála félévszázados évfordulójának megünneplés tárgyában. Különös, hogy ilyen kérdésben interpellálni kell. Különös, hogy a magyar kormányt nógatni kell ilyen dolgokban. Hát nem tudja a magyar kormány, hogy neki mi a kötelessége? Hát nem tudja a magyar kormány, hogy mivel tartozik Petőfi emlékeztetésnek? Avagy úgy vélekedik a magyar kormány, hogy neki semmi nemvalója nincsen ott és akkor, a hol és amikor a magyar nemzet egész közérzése föllángol? Csak nem gondolja Wlassics Gyula miniszter, a ki sokszor és sokféleképen bizonyoságot tett arról a meleg érdeklődésről és benső fogékonyságról, a mi benne él a magyar nemzeti kultúra iránt, hogy Petőfi emlékeztetésének ünneplését is elvégezheti egy szépen hangzó levél megírásával? Petőfi szelleme talán mégis többet érdemel, mint egy jubiláló tanfelügyelő. Igaz, hogy Petőfi nem volt se egyetemi professzor, se akadémikus. Még diplomát sem szerzett. Csak az isten kegyelméből, a maga lángszénének tüzes kisugárzásából lett leg-

kiés gazdaság körül. — Mit gondolt, mit nem, szerkesztésre fordította a gazdaságot: eszérpénczt, faedényt, dongát összedzelt a szomszéd faluban, harom lovát, de már négyet is fogott a szekér elé s ment Mőduvába. Ott akkor termelt az arany. Legelőbb az én falomban úgy beszéltek s én hittem, mert ne hittem volna? Indult hóórhadiskor, s kukoricakapálásra került vissza. Egy betét, kétót pihent, aztán újra indult magyara rakott szekérről s vissza sem került hatarodásig. Ez így folyt esztendőről-esztendőre, néha elvitte magával Ágnesét is, szekérorzónék. Egy késő ősz napon mi történt? Az történt, hogy mind a Matyák házhoz szaladtunk. Tele volt a ház, az udvar, mindenki beszélt, kiabált, az öreg asszonyok sirtak, de lelkesevresében sirt Matyásné: ő az úrát sirta. Halva hozták haza. Valahol az uton, sorát éjlettől, aranyt, ezüstöt elrabolták, csak Ágnes nem bántottak, minthogy őt nem látták. Szegény leányka befarakodott a szekér derekában a széna közé s csak reggel bujt elő. Az apja hanyat fekövde aludott az elősarolyanban. Fejét belepte az aludt vér. A lovak álltak egy helyben, busan visszavisszavaztek; sem szemét nem vet eléjük a gazda, sem tovább nem indítja, ugyan mi dolog ez? Találkoztak jó szívű emberek, megszánták a sirtő leánykát, kézzől-kézre adták, migmen hazakerültek. Így lett özvegy másodszor az Ágnes anyja, másodszor is a Matyás özvegye. Ágnes ekkor serdülő leány volt. Szépen indult a növeése, szemrevaló leány volt, szombat esténként két-három legény is befordult a házukba, de sokáig nem időztek: az éjszaka rossz tanácsadó s Matyásné úgy őrizte-fellelte Ágnesét, mint a szemefényet. — Egyszer léptem fölére s látod, azóta ver az isten mind a két kezével. Ezt mindennap hallotta Ágnes, a ki csakugyan ártatlan volt, mint a fehér liliom s a ki mégis — úgy volt ez megírva s elrendelve odalent — szegényben esett, mint az édes anyja. Ime, volt a faluban több magát kellett, az egyenes útról lelértő leány, a kikről sokat sugtak-bugtak, s nem ok nélkül sugtak-bugtak és ezek nem estek nyilvánvaló szegénybe, csupán egyedül Ágnes, a ki szemérmesen, irlva-pirlva jart az emberek között, a kinek arca langba borult minden dévaj szóra. . . . Azt gondoltam, de hiszem is erős hittel, hogy jó avagy balsorsunk, egyenes uton való járásunk avagy félrelépésünk előre el van határozva odalent: el volt határozva az is, hogy

Budapest, július 3. Megőresedett mandátumok. Radó Kálmán és Zsomboréthy József elhunytával a vasmegetti felső-órári és a nyitramegyei zsambokréti kerületben új választásra lesz szükség. Radó Kálmán kerületben kormánypárti jelöltül Fürösmarthy Béla igazságügyi államtitkár, a miniszterelnök sógorát emlegetik, míg az Ugon-párt Fürsmandy Dénes zernéle feltépléni. A zsambokréti választásoknál folytatott közdelemben a néppárt jelöltje Zelenyák János csupán 57 szavattal maradt kisebbségben, báró Kaas Ivornak akarják felajánlani, a kiról azt hiszik, hogy partonkívül, de reviziós 67-es programmal vállalkoznék a jelöltségre. Petőfi-interpelláció. Ötven esztendeje, hogy Magyarország legnagyobb költője Petőfi Sándor elesett a háza védelmében. Az egész nemzet érzi, hogy a tönkremenő lángész elvesztésének felszázados évfordulóját nem szabad nyomatlanul elmúlni engednünk. Csak a magyar kormány idegenkedik Petőfi emléktől. Nagyon helyenvaló tehát az az interpelláció, melyben RátKay László a holnapi ülésen sárgósen meg akarja kérdezni a

— Hát akkor én hol lakom? Béres háza menjek vénségemre? Van-e lelked s Istened? — Nem szorul béresháza, nénemasszony. Itt ellakhatik halálig. En be sem költözöm, a mig él. Valahogy megszorulunk az apám házában. De kell a ház addig is, hogy ne mondhassák: mifele legény, még háza sincs. — No így lehet, — mondta a vén asszony. Megcsinálták az írást, csak arról nem csinálhatták meg, a miről pedig leginkább szeretett volna írást a legény: a vén asszony haláláról. De talán csak rátekint az Isten s elveszi a vén asszonyt a télen. Isten nem tekintett sem a legényre, sem a vén asszonyra, ő élt tovább az „írás” után, a szivétől fel a fejéig meg vissza folyt, folydogált, kerengelt a vér, meg-megállott, tovább indult, de egészen meg nem állott, pedig Isten a tanuja, hogy lelektében, fölkelében mind ezéd imádkozt. Túl ment tel után, a legény családja megkoskodott, nem fért az apai háznál, ment hát a vén asszonyhoz s mondta, a mint következük: — Nénemasszony, már három gyermekem van, nem férünk az apám házában. Egymet mondok, kétfőt lesz belőle: lebontanom ezt a vén házat, építenék helyette szép kőházat, nagyot, lenne benne két szoba, konyha, kamara, nagy tornáca, abban a szobában lakhatnék, a melyikben letszik. . . — Hát a mig a ház felépül, addig hol lakom? — Hiszen szűken vagyunk, de a hol elfér tizenkettő, élér a tizenharomdik is. — Összeszámolták, csakugyan éppen tizenketten voltak az apai ház fedele alatt. Növendék fluk és leányok, férjfelőt elvált asszony apró gyerekekkel — éppen tizenkettő. Tizenharmadik lenne a vén-asszony. — Jaj, jaj, hát még ezt is megérjem! Kiköltözzek ebből a házból, a kit még az én nagyapám épített! — Ne sirjon, nénemasszony. Ez a ház, csak egy erőse szől kerekedik, úgyis összeduvald meg csuf halálál hal meg. Mit akar? — Ez kellett a szegény vén asszonynak. Együgyű lelkére ránehézett a feleme. Ugy várta a jövőt, a szép halált s úgy félt a csuf haláltól! Keserves sirással szedegetni kezdte a holmiját. Belehajolt a ládába, egyenkint halászta ki a ruhadarabokat. Egy kendő, egy lőkötő, az, a melyiket fiatal asszony korában viselt, mikor Matyás házajától Mőduvából. . . . Ni, ni, itt egy horgolt kis-főkötő. Hát ez hogy fejtőlötöt itt! Két kézzel ra-

szülő bűne. — FRANCZIA REGÉNY. — 7. Ilyen volt a helyzet az 1886. évi tavasz utolsó napján. Théobald egyedül időzött a de Frasnec-kastélyban. Jean örege csodálkozásba ejtette a látogatását. A szerencsétlen vicomte komoly híreket hozott: a felesége való-pert akart indítani ellene. — Addig is, — szölt komikusán sipító hangon: visszavonulok anyamhoz. — A gróf fölajdult: — Valóper nálunk! Még csak ez hiányzott! De hát mégis, kell valami ok ra. Mathilde férje egy mozdulattal jelezte, hogy az ok nagyon is megvan. Théobald pedig is tudta, hogy a cousinja visszavonulást nem és közönséges felesége mellett; ilyen irányban kezdte hát a vallást. — Rajta esipetted magadat? Vannak bizonyítékok? — Nem esipettem éppen rajta magamán: de egy ostoba asszonynak eszébe jutott, hogy irasban kérjen tőlem kevés pénzmágot. . . . indokoltan. — Ez minden? — Félek tőle, hogy ez is elég, tekintettel a részletekre . . . és a hangra. Mathilde-nak szemében van a kis okirat. — De végre is nem válnak el? . . . — . . . Ilyen csekélységért? Nem merem ezt a szót remélni egy éreynős szájból! Helecsen okoskodol, kedves barátom. A gőny lelekték, a ki a nevemet viseli, komolyabb oka is van, hogy szőtörje a lánczát. Halalosan neheztel reám, a miert nem talalom minden alkalmommal előkelőnek, szellemesnek, tapintatú telnek,

Falusi történet. (Egy vén házról meg egy vén asszonyról). — Irta: Benedek Elek. — Atellenen a mi házzunkkal állott a vén ház: vén volt már gyermekkoromban is, ám az asszony fiatal. Volt neki egy kicsi leánykája, a kivel én sokat játszóttam s a kitől én szokszor megkerdeztem: hol az apád. Mondta a leányka: — Elbujdosott Mőduvába, de visszajő tavaszra. — Tavaszra? — Nótával felelt erre, úgy a hogy az édes anyjától hallotta: Ha tavaszra nem jő, Buzaratáskor, Ha akkorra nem jő, Szilvaszáláskor; Ha még akkor sem jő, Tudom, sohasem jő.

A gát alól kifogának, Lepedőbe takarának; A nagy uton felvénének Kapu előtt letérének. Édes anyám, neid kapadát, Halva hozták leányodát, Kesztél a nyulapodát, Öltözted fel halottadot.

Ezen a napon megvénült Matyásné s szemének látása is meggyengült. Egyébként megnyugvók Istennek akaratában s míves nap is megjelenék a templomnak pitarában. — Ágnes jó eszedek, hogy meghala. Így kell vala eszedekdém nekem is, mikor őt szívem alatt hordoztam. Néha-néha betekintelt hozzánk, leült az akácok alá s ott kérte Istent, bár csak elvenné őt szép halálál, elégele né meg az urának, a leányának csuf halálát. — Hiszem is Istent, mondá, hogy nem szenvedek sokáig. Ő, mert sokat szenvedék. Innét fel (mutatott a szive felé) a lejemig meg vissza folyton foly, kering a vér, meg-megáll, újra elindul nagynehizen. . . . Egyszer csak megáll s nem indul el többet. . . . Nem mondhatnám különben, hogy bus elhagyatottságát élt volna. Az atyafiak folyton jártak a házat, mivelhogy a mőduvai aranyból, ezüstből még mindig volt, az istállóban is szomorkodott egy pár tehén, s a föld, mi Matyás összereszergett, még mind megvala. De lassankint hol ez, hol az a darab föld atyafikére került, olosón, de atyafikére, majd egy téhen szomorkodott az istállóban, de mert elgurott, ezt is el kellett adni s az árából nem tellett másra, tejelelore. Istenem, uram, minden elveszött, csak a vén ház maradt. A vén ház s benne a vén asszony. De minek egy, a vén asszonynak há? Jött egyszer egy legény, a vén asszony testvérének a fia s elmondta, a mint következük: — Nénemasszony, meg akarnék házasodni, de nincs házom. A nélkül nem kapok leányt. Adját el a házát.

Telt, mult az idő, egyszer aztán, késő őszszel, szilvaszáláskor hazajött Matyás Mőduvából. Beszedték, hogy tenger aranyt, ezüstöt szolgált a bójárokna. A vén házat kitarozták, istállót építettek, abba okrók, tehenet, lovat kötöttek s mikor volt minden a ház körül, a mi nélkül gazdaember haza el nem lehet, felöltözték mind a ketten ünneplő ruhába, mentek a pap elé, meghitelték, mivelhogy — jobb későn, mint soha. — Nem sokkal ezután összekaptunk Matyás Ágnesével s a szemem közre vágta nagy búszken: ne ágálj olyan erősen. Nekem is van apám, nemcsak nekéd. Még pedig „meghitelet” apám! Ennek különben őrlt az egész falu népe. Az Ágnes anyja még abban a régi jó világban volt leány, a mikor ritka volt, mint a fehér holló a szegényben esett leány s a ki szegényben esett, visszahuzódott, emberek közt nagy ritkán s akkor is lecsótt szemmel mutatkozott. Istennek házában pedig kendőbe kötött fejjel, a leghátulsó sarban, onnét is gyakran kiszorult a templom pitarába. Szegény asszonyt a szülei megakozták, mertihogy halálos szegényt hozott öreg fejőkre, kitagadták a jusból, számvitelték a vén szelérházba. Itt várta Matyás Mőduvából vissza, Mőduvából, hová a katonasor elöl szökött, mivelhogy nem akart lenni a német kutyája. Ebben Matyásnak tökéletes igazsága volt. De tetszett isten bölcseségének, hogy ennek az asszonynak kevés része legyen az örömeiben, annál több a mindenféle nagy szomorúságokban. Hogy egy esztendő otthon ült Matyás, tett-vett a

kiés házába. — Mit gondolt, mit nem, szerkesztésre fordította a gazdaságot: eszérpénczt, faedényt, dongát összedzelt a szomszéd faluban, harom lovát, de már négyet is fogott a szekér elé s ment Mőduvába. . . .

— Hát akkor én hol lakom? Béres háza menjek vénségemre? Van-e lelked s Istened? — Nem szorul béresháza, nénemasszony. Itt ellakhatik halálig. En be sem költözöm, a mig él. Valahogy megszorulunk az apám házában. De kell a ház addig is, hogy ne mondhassák: mifele legény, még háza sincs. — No így lehet, — mondta a vén asszony. Megcsinálták az írást, csak arról nem csinálhatták meg, a miről pedig leginkább szeretett volna írást a legény: a vén asszony haláláról. De talán csak rátekint az Isten s elveszi a vén asszonyt a télen. Isten nem tekintett sem a legényre, sem a vén asszonyra, ő élt tovább az „írás” után, a szivétől fel a fejéig meg vissza folyt, folydogált, kerengelt a vér, meg-megállott, tovább indult, de egészen meg nem állott, pedig Isten a tanuja, hogy lelektében, fölkelében mind ezéd imádkozt. Túl ment tel után, a legény családja megkoskodott, nem fért az apai háznál, ment hát a vén asszonyhoz s mondta, a mint következük: — Nénemasszony, már három gyermekem van, nem férünk az apám házában. Egymet mondok, kétfőt lesz belőle: lebontanom ezt a vén házat, építenék helyette szép kőházat, nagyot, lenne benne két szoba, konyha, kamara, nagy tornáca, abban a szobában lakhatnék, a melyikben letszik. . . — Hát a mig a ház felépül, addig hol lakom? — Hiszen szűken vagyunk, de a hol elfér tizenkettő, élér a tizenharomdik is. — Összeszámolták, csakugyan éppen tizenketten voltak az apai ház fedele alatt. Növendék fluk és leányok, férjfelőt elvált asszony apró gyerekekkel — éppen tizenkettő. Tizenharmadik lenne a vén-asszony. — Jaj, jaj, hát még ezt is megérjem! Kiköltözzek ebből a házból, a kit még az én nagyapám épített! — Ne sirjon, nénemasszony. Ez a ház, csak egy erőse szől kerekedik, úgyis összeduvald meg csuf halálál hal meg. Mit akar? — Ez kellett a szegény vén asszonynak. Együgyű lelkére ránehézett a feleme. Ugy várta a jövőt, a szép halált s úgy félt a csuf haláltól! Keserves sirással szedegetni kezdte a holmiját. Belehajolt a ládába, egyenkint halászta ki a ruhadarabokat. Egy kendő, egy lőkötő, az, a melyiket fiatal asszony korában viselt, mikor Matyás házajától Mőduvából. . . . Ni, ni, itt egy horgolt kis-főkötő. Hát ez hogy fejtőlötöt itt! Két kézzel ra-

szülő bűne. — FRANCZIA REGÉNY. — 7. Ilyen volt a helyzet az 1886. évi tavasz utolsó napján. Théobald egyedül időzött a de Frasnec-kastélyban. Jean örege csodálkozásba ejtette a látogatását. A szerencsétlen vicomte komoly híreket hozott: a felesége való-pert akart indítani ellene. — Addig is, — szölt komikusán sipító hangon: visszavonulok anyamhoz. — A gróf fölajdult: — Valóper nálunk! Még csak ez hiányzott! De hát mégis, kell valami ok ra. Mathilde férje egy mozdulattal jelezte, hogy az ok nagyon is megvan. Théobald pedig is tudta, hogy a cousinja visszavonulást nem és közönséges felesége mellett; ilyen irányban kezdte hát a vallást. — Rajta esipetted magadat? Vannak bizonyítékok? — Nem esipettem éppen rajta magamán: de egy ostoba asszonynak eszébe jutott, hogy irasban kérjen tőlem kevés pénzmágot. . . . indokoltan. — Ez minden? — Félek tőle, hogy ez is elég, tekintettel a részletekre . . . és a hangra. Mathilde-nak szemében van a kis okirat. — De végre is nem válnak el? . . . — . . . Ilyen csekélységért? Nem merem ezt a szót remélni egy éreynős szájból! Helecsen okoskodol, kedves barátom. A gőny lelekték, a ki a nevemet viseli, komolyabb oka is van, hogy szőtörje a lánczát. Halalosan neheztel reám, a miert nem talalom minden alkalmommal előkelőnek, szellemesnek, tapintatú telnek,

szülő bűne. — FRANCZIA REGÉNY. — 7. Ilyen volt a helyzet az 1886. évi tavasz utolsó napján. Théobald egyedül időzött a de Frasnec-kastélyban. Jean örege csodálkozásba ejtette a látogatását. A szerencsétlen vicomte komoly híreket hozott: a felesége való-pert akart indítani ellene. — Addig is, — szölt komikusán sipító hangon: visszavonulok anyamhoz. — A gróf fölajdult: — Valóper nálunk! Még csak ez hiányzott! De hát mégis, kell valami ok ra. Mathilde férje egy mozdulattal jelezte, hogy az ok nagyon is megvan. Théobald pedig is tudta, hogy a cousinja visszavonulást nem és közönséges felesége mellett; ilyen irányban kezdte hát a vallást. — Rajta esipetted magadat? Vannak bizonyítékok? — Nem esipettem éppen rajta magamán: de egy ostoba asszonynak eszébe jutott, hogy irasban kérjen tőlem kevés pénzmágot. . . . indokoltan. — Ez minden? — Félek tőle, hogy ez is elég, tekintettel a részletekre . . . és a hangra. Mathilde-nak szemében van a kis okirat. — De végre is nem válnak el? . . . — . . . Ilyen csekélységért? Nem merem ezt a szót remélni egy éreynős szájból! Helecsen okoskodol, kedves barátom. A gőny lelekték, a ki a nevemet viseli, komolyabb oka is van, hogy szőtörje a lánczát. Halalosan neheztel reám, a miert nem talalom minden alkalmommal előkelőnek, szellemesnek, tapintatú telnek,

KIS HIRDETÉSEK

Minden hirdetésre felvilágosítás ad a kiadóhivatalban. Cízzel ellátott hirdetések minden közzététel után meg 30 kr. bélyegtelit is fizetendő.

TELEFON 6354.

Csak oly levelekre válaszolunk, melyekkel a valaszra szükséges levelelveg vagy levelezolap beküldetik es a hirdetes alatt allo szam közöltek.

TELEFON 6354

Kis hirdetések... Breuer nővérek... Burger Vilmosné... Deutch Julia... Nemcsok A... Toldi Lajos... Aranyérem, a nemzetközi gyógyszerészeti kiállításán Bécsben 1883.

Eladás... Új találmányaimat... Alkalmazást keres... Házfelügyelői... Lakás és berlet... Raktár-helyiség... Berlet... Balaton-Almádinak... Országos vásár Margittán

Különféle... Pályázatok... Magyar kir. államvasutak... Magyar kir. államvasutak... Magyar kir. államvasutak

Kerékpárt... DEMÉNYI és ANGVAL-tól... Budapest, Andrássy-ut 50.

896-1896... SZALAY-BARÓTI MAGYAR NEMZET TÖRTÉNETE... 1191 kép ékesíti a négy kötetes munkát.

Köhöges, rekedtség, elnyálkásodás stb. ellen... Wilhelmndorf maláta-kivonati, 14-szer kitüntetett cukorkák... Fiók Budapest: vacsi-utca 13. szám.

MEIDINGER KÁLYHÁGYÁR... HEIM H. Budapest és Bécs... Kész. és ktr. udvari szállító

Orvosi hirdetés... Török József gyógyszerész... Budapest, Király-utca 12.

Országos vásár Margittán... Budapest, Andrássy-ut 50.

BALÁZS CÖLÉSTIN... Budapest, VII. Nefelejts utca 13.

Csödtömegg-eladási hirdetmény... Vb. Grünhut Márk békéscsabai kereskedő csödtömeggé ajánlati versenyt...

Tulzárnyalva... KÉPES LEVELEZŐ-LAPOK... BUDAPEST, Thonet-udvar, kaphatók.

LUSER L. fele turista tapasz... Magyarországi forráskor: TÖRÖK JÓZSEF gyógyszerész.

GRACZA GYÖRGY... Az 1848/49-iki Magyar Szabadságharcz Története... 5 kötetben, ezernél több illusztrációval jelent meg.

EMÉKEZÉS... Vizsgák évadjár dolkozók főnek ren emberek exanjené... A vak, a hülye isten képre terem majdnem kiközös humanizmus végre fogt arra a helyre fogva megilleti.

Dr. Pándy István... Nepszerű utmutató... Magyar kir. államvasutak üzemeltetőség Miskolcz.

A Kőbányai Királysöröző GÓLIAT MALATÁSÖRE... Gyógyhatása mellett a legkellemesebb üdítő ital.

THE GRESHAM... életbiztosító-társaság Londonban... Fiók Magyarorszában BUDAPESTEN, Ferenz József-ter 5. és 6. a társaság saját házában.

Társalgó... Nélkülözhetetlen vezető az élet külföldi viszonyai között és elmés mulattató kisebb és nagyobb társas összejöveteleknél.

EMÉKEZÉS... Vizsgák évadjár dolkozók főnek ren emberek exanjené... A vak, a hülye isten képre terem majdnem kiközös humanizmus végre fogt arra a helyre fogva megilleti.

Dr. GARAI ANTAL... Nepszerű utmutató... Magyar kir. államvasutak üzemeltetőség Miskolcz.

Megszakított utazásokra szóló menetjegyzetek életbeleptetése... F. 6. június hó 1-jével a Budapest d. v. ról a Pusterthal és Tiroli vonalunk néhány nagyobb állomására menetjegyzeteket megszakított utazásokra készítettünk.

Megrendelő-jegy részletfizetésre... Alulírott Lampel Róbert (Wodianer F. és Fiai) es. es. kir. udvari könyvkereskedésből Budapest, Andrássy-ut 21. sz.

Megrendelő-jegy részletfizetésre... Alulírott Lampel Róbert (Wodianer F. és Fiai) es. es. kir. udvari könyvkereskedésből Budapest, Andrássy-ut 21. sz.

Megrendelő-jegy részletfizetésre... Alulírott Lampel Róbert (Wodianer F. és Fiai) es. es. kir. udvari könyvkereskedésből Budapest, Andrássy-ut 21. sz.

Pályázati hirdetmény... Magyar kir. államvasutak üzemeltetőség Miskolcz. 14963-III. szám. 1296

Table with columns: Honnét, Hová, Szélvény végállomások, menetjegyzet árak

Megrendelő-jegy részletfizetésre... Alulírott Lampel Róbert (Wodianer F. és Fiai) es. es. kir. udvari könyvkereskedésből Budapest, Andrássy-ut 21. sz.

Megrendelő-jegy részletfizetésre... Alulírott Lampel Róbert (Wodianer F. és Fiai) es. es. kir. udvari könyvkereskedésből Budapest, Andrássy-ut 21. sz.

Megrendelő-jegy részletfizetésre... Alulírott Lampel Róbert (Wodianer F. és Fiai) es. es. kir. udvari könyvkereskedésből Budapest, Andrássy-ut 21. sz.

Az üzemeltetőség... Budapest, 1899 június hó 17-én.

Az üzemeltetőség... Budapest, 1899 június hó 17-én.

Az üzemeltetőség... Budapest, 1899 június hó 17-én.

Az üzemeltetőség... Budapest, 1899 június hó 17-én.

Az üzemeltetőség... Budapest, 1899 június hó 17-én.

SZERKESZ... BUDAPEST, IV. PÁPNÖVELE-UTCA

TELEFON 6354... Minden hirdetésre felvilágosítás ad a kiadóhivatalban.

EMÉKEZÉS... Vizsgák évadjár dolkozók főnek ren emberek exanjené...

EMÉKEZÉS... Vizsgák évadjár dolkozók főnek ren emberek exanjené...

EMÉKEZÉS... Vizsgák évadjár dolkozók főnek ren emberek exanjené...

EMÉKEZÉS... Vizsgák évadjár dolkozók főnek ren emberek exanjené...

EMÉKEZÉS... Vizsgák évadjár dolkozók főnek ren emberek exanjené...

EMÉKEZÉS... Vizsgák évadjár dolkozók főnek ren emberek exanjené...